

holde noget længere paa det, vi have, holde paa det gamle, inden vi gaa over til det nye, som vi mange Gange ikke kunne overse, thi det er netop Sagen, at det har vist sig, at de Beregninger, vi ere gaaede ud fra, i Virkeligheden ikke have holdt Stik.

Finanslovsforslaget, som det nu er vedtaget, giver mig ikke i Øjeblikket Anledning til yderligere Bemærkninger. Det er et Forslag, som ikke i væsentlig Grad skiller sig fra de tidligere Finanslove, og det er et Forslag, som det forekommer mig, vi kunne være bekendt at stemme for. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det til Vedtagelse.

K. M. Klausen: Naar man i længere Tid har syslet med et Arbejde, gjort sig Flid og Umage med det og saa ved Fuldendelsen opdager, at det er fuldt af Fejl, at det er et Misfoster af det, det skulde være, vil Glæden over Arbejdets Fuldendelse vende sig til Skuffelse. Dette Billede fra det daglige Liv passer udmærket til de Følelser, jeg i Øjeblikket nærer overfor det foreliggende Finanslovsforslag. Naar jeg nemlig betragter dette Finanslovsforslag, som nu er gjort færdigt her i Folketinget, forekommer det mig, at det er et meget slet Finanslovsforslag, og jeg tror, at alle de, som have været med til at arbejde paa dette Finanslovsforslag, i Virkeligheden ere besjælede af de samme Følelser, nemlig at Finanslovsforslaget er daarligt. Det er maaske det sletteste Finanslovsforslag, der noogen Sinde er vedtaget i den danske Rigsdag, og dog maa det anerkendes, at mange og gode Bestræbelser have været satte i Gang ved dette Finanslovsforslags Tilblivelse.

Man faar undertiden i Finansudvalget et lille Indblik i, hvorledes Finansloven bliver til. Det hænder af og til, at vi under en Ministerkonference, naar man spørger en Minister, hvorfor denne eller hin Bevilling er bleven udeladt, faar følgende Svar: Jeg havde selv tænkt at tage denne Bevilling med, og jeg havde den ogsaa opført paa mit Budget, men da jeg henvendte mig til Finansministeren, fik jeg fra ham en høflig Anmodning om at skære den bort. Saaledes maa den ene Minister efter den anden skære bort og file løs, indtil han kan gøre Finansministeren tilpas. Der er nu f. Eks. vor Indenrigsminister, der er besjælet af velvillige Følelser overfor de mange smaa Tjenestemænd, der høre under hans Ministerium. Han havde f. Eks. tænkt at ville glæde de røde

Postbude med en Sommerhue, og han havde tænkt at glæde Landpostbudene med et Par nye Benklæder i Stedet for de gamle lappede, de nu gaa i. Men disse Ønsker har han maattet afstaa fra. Det har ikke været ham muligt at skaffe de fornødne Midler. Hos Finansministeren har han faaet at vide: Det lader sig ikke gøre, det er der ikke Midler til. Eller lad os tage den højtærede Justitsminister, til hvis Varetaget de mest forladte og ulykkelige i vort Samfund ere henviste. Naar man læser Anmærkningerne til hans Budget, er det helt rørende at se, at han havde ønsket at opmuntre de stakkels sindssyge med en Kop Formiddagskaffe, men at han har maattet lade fare et saa uskyldigt og beskedent Ønske. Der er ikke Raad til det, der er andet, der skal fremmes, og som skal gaa forud. Jeg tænker mig, at vor højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister, naar han ser sine enkelte Ministre gaa og tumle med deres smaa Ønsker om at gennemføre Fremskridt hist og her paa deres Budgetter, siger til dem med Bibelens Ord: I gøre jer Bekymringer og Uro med mange Ting, men eet er fornødent, og dette ene fornødne er, at jeg skal have først; kan der saa blive noget til overs til jer andre, kunne I være glade. Det er det ene fornødne i dansk Politik, at Forsvarsministeren skal have først, og han skal have sidst, og saa maa det andet værs'go vente.

Jeg siger, at det er en slet Finanslov. Den viser nu et Underskud paa 21,4 Mill. Kr. Saa meget overstiger Udgifterne Indtægterne. Og saa frygte vi dog vist alle for, at naar Statsregnskabet kommer, vil Underskuddet blive endnu adskilligt større. Alle vi, som have været med at arbejde paa denne Finanslov, maa føle et Ansvar for det Resultat, der er fremkommet. De Folk, der sidde ude omkring i vore Sogneraad, Byraad, Amsraad, Andelsselskaber, Aktieselskaber o. s. v., der sidde og tumle med andres Penge, maa ogsaa lægge et Overslag over Indtægter og Udgifter, men ingen kunde dog vist tænke sig, at de skulde vove at fremkomme med et Overslag, der viste, at Udgifterne oversteg Indtægterne med over 22 pCt. De vilde alle føle det som en absolut Nødvendighed at faa et Overslag frem, der viste Ligevægt mellem Indtægter og Udgifter. Vi i Socialdemokratiet have bestræbt os for at skaffe en saadan Balance til Veje, vi have med ærlig Villie arbejdet hen til, at der kunde komme Balance til Veje paa Finansloven. Vi tillod os derfor den 2. Februar